

Arrest

nr. 94 534 van 3 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Mosul, gelegen in de provincie Ninewa, de Iraakse nationaliteit te bezitten en een Chaldeeus christene te zijn. U bent vanwege de oorlog in Irak met uw twee broers, zus en ouders omstreeks 2006 naar de provincie al-Hasakah in Syrië verhuisd. Uw broer had in Irak een alcoholwinkel en is erg geslagen geweest en uw neef is er gedood door terroristen. Uw broers, zus en vader hebben een Syrische verblijfsvergunning en uw moeder heeft de Syrische nationaliteit. Zij verblijven momenteel nog steeds in Syrië. Uw twee andere zussen zijn in Irak gebleven en wonen

in Mosul. In 2009 bent u in Syrië getrouwd met S.S.(...) (C.G. 11/25021 & O.V. 6.917.356). Op 10 november 2011 hebt u samen met uw man en dochter Syrië verlaten omdat uw echtgenoot er problemen zou hebben gekend omwille van zijn activiteiten voor een mensenrechtenorganisatie. Op 22 november 2011 hebt u hier asiel aangevraagd. U bent hier intussen bevallen van een zontje.

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat uw vrees door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient beoordeeld te worden ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit bezit, meer bepaald Irak.

U stelt met een aantal leden van uw familie rond 2006 Irak te hebben verlaten omwille van 'oorlogsredenen'. U gevraagd dit te verduidelijken stelt u dat uw broer een alcoholwinkel had en geslagen werd. Uw neef zou zijn gedood door terroristen (CGVS, p. 3). U gevraagd of u persoonlijk ooit problemen in Irak hebt gehad, ontkent u dit. Uw zussen zouden in Irak zijn achtergebleven en niet mee naar Syrië zijn gegaan. Ze zijn nog steeds woonachtig in Mosul (CGVS, p. 4). De vaststelling dat uw zussen ervoor gekozen hebben toen in Irak te blijven getuigt van het feit dat ze zich er zeker voelden en niet echt de noodzaak voelden er weg te gaan. U gevraagd waarom u niet naar Irak kunt terugkeren, herhaalt u nogmaals dat u er geen problemen hebt, maar dat u omwille van wat er met uw broer en neef is gebeurd, u niet kunt terugkeren (CGVS, p. 5). Uit het geheel van bovenstaande observaties blijkt dat u geen persoonlijke vrees in de zin van de Conventie ten overstaan van Irak dient te koesteren en bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Er wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld en/of doelgericht geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

Ook het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Net als in de hoofdstad Bagdad deden de belangrijkste veiligheidsincidenten zich voor net na het vertrek van deze Amerikaanse troepen. Met uitzondering van de maand maart 2012, toen er in Ninewa één zware aanslag werd gepleegd, blijft de provincie Ninewa relatief goed gespaard van grootschalige aanslagen. Van april 2012 tot op heden was de situatie er niet uitzonderlijk en bleven grootschalige aanslagen uit. Er is wel sprake van kleinschalige aanslagen, maar deze zijn duidelijk doelgericht (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

In Ninewa is er sinds het vertrek van de Amerikanen aldus geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Iraaks nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, vier Syrische verblijfsvergunningen van uw broers, zus en vader en een doopcertificaat neer. Deze documenten hebben betrekking op gegevens die hier niet ter discussie staan en vermogen bijgevolg bovenstaande appreciatie niet om te buigen.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen op het CGVS blijkt dat u Syrië hebt verlaten omwille van de problemen van uw echtgenoot, die de Syrische nationaliteit bezit. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenoot door het CGVS beslist werd dat hij de door hem aangehaalde motieven niet aannemelijk had gemaakt en hem bijgevolg de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Wel werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op basis van de slechte veiligheidssituatie in Syrië.

Tot slot dient nog opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw schoonbroer, C.S.(...) (C.G. 09/11243 en O.V. 6.390.448) en uw schoonzus, C.M.(...) (C.G. 09/11243B en O.V. 6.390.448) die op 16 februari 2009 op basis van eigen motieven een eerste asielaanvraag indienden, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht. Verzoekster werpt op dat haar interview op de zetel van het Commissariaat-generaal van dusdanig korte duur was dat er geen grondig noch zorgvuldig onderzoek gebeurd is naar de haar positie indien zij als alleenstaande vrouw met jonge kinderen zou moeten terugkeren naar een streek waar christenen systematisch vervolgd worden.

2.2.1. Verwerende partij stelt dat waar verzoekende partij aanvoert dat er een schending voorligt van de zorgvuldigheidsplicht vermits er – gelet op de snelheid waarmee het interview werd afgenomen – niet diep zou zijn ingegaan op haar vluchtredenen, de duur van het gehoor geenszins een indicatie uitmaakt van de grondigheid noch de volledigheid ervan (RvV, nr. 59.998 van 19 april 2011). Verwerende partij benadrukt dat er meermaals aan verzoekster gevraagd werd wat er haar zou overkomen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, zijnde Irak, waarop zij telkenmale stelde er zelf nooit problemen te hebben gekend (CGVS p. 5 en 6). Op de vraag wat zij zou vrezen in geval van terugkeer, stelde verzoekster dan weer uitdrukkelijk: “niets” (CGVS p. 6). Ook wanneer naar het einde van het gehoor toe de vraag werd gesteld of verzoekster of haar raadsman bijkomende opmerkingen hadden of nog iets wensten toe te voegen met betrekking tot verzoeksters vrees lieten deze na enige opmerking te formuleren.

Verwerende partij meent dat het niet ernstig is om, na confrontatie met een negatieve beslissing, alsnog te komen aandraven met bepaalde elementen dewelke in overweging hadden dienen te worden genomen. Verweerder benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de concrete feiten en gegevens zoals deze hem door de asielzoeker werden aangereikt.

De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). *In casu* blijkt dat verzoekster op 12 september 2012 werd gehoord op het Commissariaat-generaal en in dit verband werd bijgestaan door haar raadvrouw. Verzoekster heeft aldus de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze haar standpunt en asielmotieven kenbaar te maken. Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen (RvV, nr. 34.025 van 12 november 2009; VB/06- 4741/W12.220 van 22 februari 2007).

Bij de lezing van het Vragenformulier en het gehoorverslag stelt de Raad vast dat de antwoorden van verzoekster moeizaam tot stand kwamen en kort waren. De Raad leidt uit het gehoorverslag af dat verzoekster moeite had om haar asielrelaas op een gedetailleerde wijze uiteen te zetten. Verzoekster stelt zelf: *"In Irak (ging ik) tot de zesde klas lagere school want ik was niet zo goed op school."* De Raad meent dat dit evenals het feit dat zij Irak reeds in 2006 verlaten heeft een aannemelijke verklaring is voor haar vrij summiere verklaringen met betrekking tot haar vrees en dat zij geen uitvoerige verklaringen gaf over de problematische situatie in Mosul (op het ogenblik dat zij Irak verlaten heeft met haar familie in 2006). Het is opvallend dat verzoekster in haar Vragenlijst in antwoord op de vraag wat zij vreest bij terugkeer in haar land van herkomst stelt: *"Ik weet het niet."*

De bestreden beslissing stelt: *"U stelt met een aantal leden van uw familie rond 2006 Irak te hebben verlaten omwille van 'oorlogsredenen'. U gevraagd dit te verduidelijken stelt u dat uw broer een alcoholwinkel had en geslagen werd. Uw neef zou zijn gedood door terroristen (CGVS, p. 3). U gevraagd of u persoonlijk ooit problemen in Irak hebt gehad, ontkent u dit. Uw zussen zouden in Irak zijn achtergebleven en niet mee naar Syrië zijn gegaan. Ze zijn nog steeds woonachtig in Mosul (CGVS, p. 4). De vaststelling dat uw zussen ervoor gekozen hebben toen in Irak te blijven getuigt van het feit dat ze zich er zeker voelden en niet echt de noodzaak voelden er weg te gaan. U gevraagd waarom u niet naar Irak kunt terugkeren, herhaalt u nogmaals dat u er geen problemen hebt, maar dat u omwille van wat er met uw broer en neef is gebeurd, u niet kunt terugkeren (CGVS, p. 5). Uit het geheel van bovenstaande observaties blijkt dat u geen persoonlijke vrees in de zin van de Conventie ten overstaan van Irak dient te koesteren en bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus."*

De Raad wijst erop dat een vluchteling niet moet aannemelijk maken dat zij reeds persoonlijk vervolgd werd. Rekening houdend met de moeilijkheid voor verzoekster om zich uit te drukken en haar asielrelaas omstandig uit te leggen dienen de woorden dat zij geen problemen heeft in de context van haar overige verklaringen geïnterpreteerd worden, namelijk dat familieleden vervolgd werden, en mede rekening houdend met de problematische achtergrondsituatie in haar land en streek van herkomst en in het bijzonder voor de niet moslimse minderheden zoals gesteld in de *UNHCR Eligibility guidelines* van 31 mei 2012 (p. 25 tot 28), waar de verzoekende en verwerend partijen ook naar verwijzen.

Tijdens het gehoor vermeldt verzoekster oorlogsredenen voor haar en haar familie als reden voor het verlaten van Irak in 2006. Zij vervolgt: *"Ik heb problemen om erover te praten. Mijn broer is meegenomen door terroristen. Ze hebben mijn neef gedood (broederzijde). (AZ weent)." ...*

"... Mijn broer had een alcoholwinkel. Mijn neef is gedood. Mijn broer is hard geslagen en zijn been was zwaar beschadigd en op zijn hoofd. Maar godzijdank is hij daarna getrouwd en leeft hij. Mijn neef is gedood op dezelfde manier gestorven als Jezus-christus, aan een kruis."

In antwoord op de vraag of zij kan terugkeren naar Irak stelt verzoekster dat zij de vraag niet begrijpt. Vervolgens stelt ze *"Eerlijk, het is hier veiliger."* Zij vervolgt: *"Neen ik had geen problemen maar gezien wat er gebeurd is met mijn neef en broer kon ik niet teruggaan."* In antwoord op de vraag *"Waarom niet?"* antwoordt verzoekster: *"Ik wil niet terugkeren. Het is normaal."*

Op de vraag of zij persoonlijke problemen gehad heeft in Irak antwoordt verzoekster: *"Neen"*.

Bij het afsluiten van het gesprek werd nogmaals gevraagd: *"Wat vreest je dat er zal gebeuren indien je terug zou gaan naar Irak?"* en verzoekster antwoordt: *"Ik heb niet de intentie om terug te keren."*

De vraag wordt nogmaals herhaald: *"Maar stel dat u zou moeten teruggaan, wat vreest u dat er zal gebeuren?"* en verzoekster antwoordt: *"Niets."*

Op de vraag heeft u alle problemen verteld die aanleiding gegeven hebben tot uw vertrek uit Irak en Syrië antwoordt verzoekster: *"Voor Irak, ik heb het gezegd, mijn broer en mijn neef. Syrië, omwille van mijn man."* Verzoekster stelt verder dat ze alle vragen soms goed begrepen heeft.

Het feit dat verzoekster zowel in haar Vragenlijst als tijdens het gehoor stelt dat zij niet weet wat haar in geval van terugkeer naar Irak, zes jaar nadat zij dit land verlaten heeft, is niet onredelijk of onaannemelijk. Zij verwijst naar de concrete en ernstige problemen van haar broer en neef die plaats hadden in 2006 en door de verwerende partij niet betwist worden. Louter uit het feit dat twee zussen van verzoekster nog steeds verblijven in Mosul blijkt niet dat deze zussen “er (zich) zeker voelen en niet echt de noodzaak voelden er weg te gaan.” Dit werd alleszins tijdens het gehoor niet nader onderzocht (gehoor, p. 4), maar is een conclusie die de verwerende partij haalt uit de aanwezigheid van deze familieleden in Mosul. Ter zitting wijst verzoekster erop dat haar zussen niet in Mosul zelf wonen, maar in dorpen in de omgeving van Mosul.

De Raad stelt vast dat verzoekster weliswaar niet persoonlijk vervolgd werd, maar dat aannemelijk is dat nabije familieleden in haar onmiddellijke omgeving het voorwerp van vervolging waren. Om die reden heeft zij Irak met haar familie in 2006 verlaten om zich in Syrië te vestigen. Ook Syrië heeft verzoekster om asielrelevante redenen moeten verlaten zoals blijkt uit de subsidiaire beschermingsstatus die aan haar echtgenoot, die de Syrische nationaliteit heeft, verleend werd ten aanzien van Syrië.

2.2.2. Bij het onderzoek van de hoedanigheid van vluchteling houdt de commissaris-generaal rekening met “*alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen*” (Artikel 27, a) van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Deze bepaling vloeit voort uit artikel 4, 3 a) van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

In zijn arrest van 22 november 2012 in de zaak C-277/11, stelde het Hof van Justitie met betrekking tot dit artikel:

“63 Ainsi qu’il ressort de son intitulé, l’article 4 de la directive 2004/83 est relatif à l’«évaluation des faits et circonstances».

64 En réalité, cette «évaluation» se déroule en deux étapes distinctes. La première étape concerne l’établissement des circonstances factuelles susceptibles de constituer les éléments de preuve au soutien de la demande, alors que la seconde étape est relative à l’appréciation juridique de ces éléments, consistant à décider si, au vu des faits caractérisant un cas d’espèce, les conditions de fond prévues par les articles 9 et 10 ou 15 de la directive 2004/83 pour l’octroi d’une protection internationale sont remplies.

65 Or, selon l’article 4, paragraphe 1, de ladite directive, s’il appartient normalement au demandeur de présenter tous les éléments nécessaires pour étayer sa demande, il n’en demeure pas moins qu’il incombe à l’État membre concerné de coopérer avec ce demandeur au stade de la détermination des éléments pertinents de cette demande.

66 Cette exigence de coopération à la charge de l’État membre signifie dès lors concrètement que, si, pour quelque raison que ce soit, les éléments fournis par le demandeur d’une protection internationale ne sont pas complets, actuels ou pertinents, il est nécessaire que l’État membre concerné coopère activement, à ce stade de la procédure, avec le demandeur pour permettre la réunion de l’ensemble des éléments de nature à étayer la demande. D’ailleurs, un État membre peut être mieux placé que le demandeur pour avoir accès à certains types de documents.

67 Au demeurant, l’interprétation énoncée au point précédent est corroborée par l’article 8, paragraphe 2, sous b), de la directive 2005/85, selon lequel les États membres veillent à ce que des informations précises et actualisées soient obtenues sur la situation générale existant dans les pays d’origine des demandeurs d’asile et, le cas échéant, dans les pays par lesquels ils ont transité.”

In de overwegingen 65 van het arrest wijst het Hof erop dat de medewerkingsplicht niet alleen geldt voor de asielzoeker, maar ook voor de lidstaat met betrekking tot de vaststelling van de relevante elementen voor de asielaanvraag. “Deze medewerkingsplicht ten laste van de Lidstaat betekent in concreto dat indien voor ongeacht welke reden de elementen aangebracht door de asielzoeker niet volledig, actueel en relevant zijn, het noodzakelijk is dat de betrokken lidstaat actief samenwerkt met de asielzoeker in dit stadium van de procedure om de elementen te verzamelen die nodig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag” (eigen vertaling van overweging 66).

Bij de beoordeling van de hoedanigheid van vluchteling van verzoekster is het dan ook aangewezen de situatie van de christelijke minderheden in Mosul nader te onderzoeken. De verwerende partij verwijst in

haar beslissing en verweernota uitdrukkelijk naar de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq”* van 31 mei 2012 van UNHCR.

Met betrekking tot individuen die lid zijn van een niet moslimse minderheid stellen deze richtlijnen onder meer dat de Iraakse autoriteiten de vrijheid van godsdienst eerbiedigen en de verantwoordelijkheid opnemen om religieuze minderheden te beschermen, meer bepaald door bescherming te bieden bij gebedshuizen en van pelgrims, maar dat gewapende groepen nog steeds religieuze groepen aanvallen, waardoor de vrije uitoefening van de godsdienst beperkt wordt (p. 24). Aanvallen op leden van religieuze minderheidsgroepen zijn de laatste drie jaren toegenomen omdat zij in toenemende mate het mikpunt waren van gewapende groepen en in het bijzonder Al-Qaeda in Iraq (ISI/AQI) (p. 26). Het aantal Christenen in Irak is drastisch gedaald sinds 2003 (p. 27). In 2010 is het grootste aantal Christenen uit hun woonplaats gevlucht sinds 2003. Er was een grote aanval op een kerk in Bagdad in oktober en na deze aanval namen de bedreigingen en aanvallen tegen Christenen nog toe. In de daaropvolgende maanden werden Christenen in het bijzonder aangevallen in hun huizen en de plaatsen waar zij tewerkgesteld waren. In 2011 en het begin van 2012 waren Christenen verder het voorwerp van bedreigingen, kidnappings, aanvallen op hun woningen en moord. Christenen werden ook gekidnapd voor een losprijs. Zelfs in geval van criminele feiten dient er echter rekening gehouden te worden met de kwetsbaarheid van het slachtoffer als lid van een religieuze minderheid of zijn of haar toegeschreven sociale status. In 2011 waren kerken herhaaldelijk het voorwerp van (pogingen tot) bomaanslagen, in Bagdad, Mosul en Kirkuk. Extremistische groepen hebben zich tegen Christenen ook gericht omwille van de verkoop van alcohol.

De richtlijnen besluiten zoals ook gesteld in de verweernota dat elke asielaanvraag op haar individuele merites dient te worden beoordeeld: *“considers that, depending on the particular circumstances of the case, members of minority religious groups in central and southern Iraq are likely to be in need of international refugee protection on the grounds of religion, (imputed) political opinion or membership in a particular social group”*.

UNHCR is *“van mening dat, rekening houdend met de bijzondere omstandigheden van de zaak, leden van religieuze minderheden in centraal- en zuid-Irak, waarschijnlijk behoefte hebben aan internationale bescherming als vluchteling omwille van hun godsdienst, (toegerekende) politieke overtuiging of lidmaatschap van een bijzondere sociale groep (eigen vertaling)”* (eigen vertaling).

Deze richtlijnen zijn gebaseerd op de voor UNHCR beschikbare informatie tot 18 maart 2012 (voetnoot 2).

Wat de situatie in Kirkuk en Ninewa in 2011 betreft maakt de *“Subject Related Briefing Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Ninewa/Kirkuk* van 5 januari 2012, geupdated op 31 juli 2012 de volgende vaststellingen: Het doelgerichte geweld ten aanzien van bepaalde beroepsgroepen is gestegen, terwijl het doelgerichte geweld ten opzichte van minderheden, vooral tegen Christenen blijft voortduren. Er is een evolutie van terroristisch geweld naar meer crimineel geweld. Er is een daling van het geweld in het algemeen en daling van het aantal zware bomaanslagen.

Wat de veiligheidssituatie 2012 betreft in Ninewa-Kirkuk stelt de SRB: *“De provincies Ninewa (vooral Mosul) en Kirkuk (vooral Kirkuk stad) worden nog regelmatig geconfronteerd met geweld. Zowel in 2011 als 2012 vonden er af en toe grootschalige aanslagen plaats en komen er dagelijks kleinschalige aanslagen voor in deze twee provincies. (...) Ondanks het uitblijven van veelvuldige grootschalige aanslagen blijft het geweld dagelijks aanhouden in deze twee provincies, en dan vooral in Ninewa, in de vorm van kleinschalige aanslagen die duidelijk doelgericht zijn (...) waarbij vooral de Iraakse veiligheidsdiensten (politie, Sahwa, leger), en bepaalde beroepscategorieën gevisieerd worden.”*

Volgens UNHCR verwijzend naar The Washington Institute for Near Policy is naast Bagdad, en betwiste gebieden, Mosul, die het belangrijkste bolwerk blijft van de Sunnitische gewapende groepen, een van de drie belangrijkste gebieden van geweld in Irak.

Uit de samenlezing van de bovenvermelde informatie in het rechtsplegingsdossier leidt de Raad af dat aannemelijk is dat de christelijke minderheden in Ninewa, meer bepaald in Mosul, een kwetsbare minderheid betreft.

2.2.3. Wat de bijzondere omstandigheden van verzoekster betreft meent de Raad niet dat zij als alleenstaande vrouw met jonge kinderen moet beschouwd worden in geval van terugkeer naar Irak vermits verzoekster gehuwd is en een gezin vormt met haar Syrische echtgenoot.

De Raad meent echter dat verzoekster lid is van de kwetsbare christelijke minderheid in Mosul, dat het belangrijkste bolwerk blijft van de Sunnitische gewapende groepen, die in het recente verleden de

Christelijke minderheid voorwerp maakten van diverse vormen van ernstig geweld. Verzoekster heeft deze regio verlaten in 2006. Omwille van de veiligheidssituatie in Syrië heeft zij Syrië met haar Syrische echtgenoot moeten verlaten. Twee nabije familieleden werden voor haar vertrek uit Irak het voorwerp van vervolging, waarvan aannemelijk is dat deze gegrond was op hun lidmaatschap van de Christelijke minderheid en het beroep van haar broer, die alcohol verkocht. Zij is geen alleenstaande vrouw in geval van terugkeer, maar het feit dat haar echtgenoot als vreemdeling geen eigen familiaal netwerk heeft in Irak, maakt verzoekster als lid van het gezin ook kwetsbaar.

Rekening houdend met deze bijzondere omstandigheden van verzoekster, de moeilijkheden die zij heeft om haar vrees op omstandige wijze te uiten en de situatie in Mosul acht de Raad de vrees voor vervolging van verzoekster aannemelijk omwille van haar ras, godsdienst en nationaliteit zoals nader bepaald in artikel 48/3, §4 van de vreemdelingenwet:

"a) het begrip "ras" omvat onder meer de aspecten huidskleur, afkomst of het behoren tot een bepaalde etnische groep;

b) het begrip "godsdienst" omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald;

c) het begrip "nationaliteit" is niet beperkt tot staatsburgerschap of het ontbreken daarvan, maar omvat onder meer ook het behoren tot een groep die wordt bepaald door zijn culturele, etnische of linguïstische identiteit, door een gemeenschappelijke geografische of politieke oorsprong of door verwantschap met de bevolking van een andere staat;"

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS